

Arrest

nr. 204 540 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Ugandese nationaliteit te zijn, dient op 12 augustus 2015 een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 7 september 2015 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 10 november 2015 treedt verzoekster te Uganda in het huwelijk met een Belg.

Op 17 februari 2017 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 3 april 2017 wordt verzoekster gehoord in de Belgische ambassade te Uganda.

Op 11 april 2017 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan het parket een advies inzake de geldigheid van het huwelijk.

Op 8 juni 2017 stelt de lokale politie vast dat de Belgische echtgenoot van verzoekster niet gehoord kan worden omdat hij voor langere tijd naar Uganda is.

Op 11 juli 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 18 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Beperkingen:

Commentaar:

Op 12/02/2017 werd via de Belgische diplomatieke post in Kampala een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van O. V. (...), geboren op (...)/1988, van Oegandese nationaliteit, om haar echtgenoot in België B. R. (...), geboren op (...)/1942, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 10/11/2015 in Oeganda in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- Het leeftijdsverschil tussen bei den bedraagt 46 jaar.*
- Voor mijnheer is het zijn tweede huwelijk. Zijn eerste huwelijk met C. A. (...) (xxx) duurde van 1963 tot 2011. Uit dit huwelijk werd 1 kind geboren.*
- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via bemiddeling door derden.*
- Voor betrokkenen in het huwelijk traden, hadden ze contact via chat (video).*
- in november 2015 zijn beiden gehuwd nadat ze elkaar een eerste maal zouden gezien hebben in september 2015.*

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 11/04/2017 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Hasselt met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- De man kon niet verhoord worden door de lokale politie. Hij bleek op 15/05/2017 het vliegtuig te hebben genomen naar Oeganda. Het is niet bekend wanneer hij zou terugkeren.
- Snelle gang van zaken; huwelijk werd afgesloten twee maanden na de eerste fysieke ontmoeting.
- Tussenkoms van derden
- Gebrekkige kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw kan de juiste geboortedatum en naam van mijnheer niet geven.
- Leeftijdsverschil van 46 jaar.

Op basis van het geheel van hoger vermeide elementen die uit het administratief dossier bleken, is de conclusie van de procureur des Konings te Hasselt dat er in casu voldoen de elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde ((art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, schending van artikel 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de listaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; "*

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

" De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. "

Uit bovenstaande bepalingen volgt dat de aanvraag tot een visum gezinshereniging van een familielid van een Belg niet mag worden geweigerd om de enkele reden dat er 'geen geloof wordt gehecht' aan een officieel document uit het land van herkomst.

In casu is verzoekster de echtgenote van een Belg.

Verzoekster wenst de verwantschapsband aan te tonen door een officiële huwelijksakte. Haar aanvraag kan niet geweigerd worden om de enkele reden dat men geen geloof hecht aan een authentieke akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat de niet-aanvaarding van het authentieke Oegandese huwelijksakte de enige reden is tot weigering van afgifte van het visum. Hiermee schendt verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, en moet de bestreden beslissing dus vernietigd worden.

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt immers:

" §1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. "

Verwerende partij had derhalve de echtheid van de betrokken akte moeten aanvaarden, eens te meer daar de gemeentediensten van Diepenbeek het betrokken huwelijk reeds erkende en overschreef in haar registers van burgerlijke stand, (stuk 4)

Verwerende partij besloot toch de toekenning van het visum te weigeren, waardoor verzoekster meent dat U Raad bevoegd is tot het beoordelen van de nietigheid van de bestreden beslissing.

In een arrest van Uw Raad dd. 21 maart 2017 werd het volgende gesteld met betrekking tot de bevoegdheid van Uw Raad:

"De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

(...)

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht het huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van de verzoekende partij het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C. 06.0334.N). " (RvV, 21 maart 2017, nr. 184 079)

Dit wordt uiteraard niet betwist door verzoekster, doch wenst zij te wijzen op het volgende:

"Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. " (RvV, 21 maart 2017, nr. 184 079)

Verzoekster erkent de bevoegdheid van de Belgische autoriteiten tot weigering van erkenning van hun huwelijk, doch meent zij ter interpretatie te moeten benadrukken dat:

"Elke maatregel die nationale autoriteiten treffen om misbruikte voorkomen, (...) volledig in overeenstemming [moet] zijn met de fundamentele regels en de beginselen van EU-recht. Zo mogen er geen ongerechtvaardigde of onevenredige maatregelen zijn die beletten dat bonafide echtparen hun grandrecht op vrij verkeer uitoefenen of die hen in dat opzicht ontmoedigen of van die uitoefening weerhouden. Dit vormt een eerste voorwaarde voor een efficiënte bestrijding van misbruik zonder ondermijning van het EU-recht en de doelstellingen daarvan. " (Europese Commissie, Werkdocument van de Diensten van de Commissie: Handboek voor de aanpak van vermoedelijke schijnhuwelijken tussen EU-burgers en burgers van derde landen in de context van het EU-recht inzake vrij verkeer van EUburgers, SWD(2014) 284 draft, http://ec.europa.eu/justice/citizen/files/swd_2014_284_nl.pdf)

De getroffen maatregelen moeten derhalve gerechtvaardigd en evenredig zijn en mogen het genot van de fundamentele mensenrechten, waaronder artikel 8 EVRM niet belemmeren. Dit artikel stelt immers vast dat "Een ieder (...) recht [heeft] op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Gelet op het belang van deze bepaling in een democratische samenleving, meent verzoekster dat verwerende partij haar beslissing had moeten nemen met in achtnaam van het evenredigheidsbeginsel en dient een individuele evaluatie van de situatie te worden gedaan. Men mag zich niet louter baseren op algemene preventie. Dit kadert tevens in het zorgvuldigheidsbeginsel, hetgeen een van de algemene beginsels van behoorlijk bestuur is.

Het is in dit kader dat verwerende partij tekort schiet in haar onderzoek en de beoordeling van voorliggend dossier. Verwerende partij baseert zich immers louter op een advies van het Parket van de Procureur des Konings van Hasselt, dewelke de echtgenoot van verzoekster, noch verzoekster zelf heeft uitgenodigd tot het afleggen van verklaringen of het voorleggen van bijkomende stukken. Dan stelt zich uiteraard de vraag op het gevoerde onderzoek wel geschikt is om de bestreden beslissing te schragen conform de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster en haar echtgenoot moeten immers de mogelijkheid geboden worden om op alle mogelijke manieren en met alle middelen van recht aan te tonen dat zij wel degelijk een oprechte relatie hebben. Minstens moeten zij beiden uitvoerig gehoord worden door de bevoegde diensten. Op verzoekster rust immers het voordeel van de twijfel, hetgeen verwerende partij in voorliggend dossier zelfs niet overwogen heeft. Verwerende partij heeft immers botweg een niet eens half onderzocht vermoeden van misbruik als feit voor te stellen en dit te gebruiken als enige weigeringsgrond voor het toekennen van een visum.

Dat verwerende partij het dossier onvoldoende heeft bestudeerd en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feiten die zij wist, dan wel had moeten weten, blijkt tevens uit de bestreden beslissing zelf.

In eerste instantie meent men uit het gegeven dat desbetreffende huwelijk het tweede huwelijk is van de echtgenoot van verzoekster af te kunnen leiden dat het een schijnhuwelijk betreft. Het is echter heden niet langer abnormaal dat men een tweede huwelijk aangaat nadat het eerste huwelijk om verscheidene ongerelateerde redenen op de klippen is gelopen. Dat hier geen verband kan gezien worden blijkt overigens uit het gegeven dat de echtscheiding dateert van 2011 en het eerste contact en het huwelijk van voorliggend dossier dateert van 2015. Dat overigens het eerste huwelijk van de heer B. (...) een Belgisch huwelijk betrof, dat plaats vond tussen twee Belgische onderdanen. Dit kan derhalve geenszins een aanwijzing betreffen voor een schijnhuwelijk.

Voorts had verwerende partij moeten weten dat verzoekster en haar echtgenoot voor het huwelijk tevens meerdere fysieke ontmoetingen hadden. Het is inderdaad zo dat de eerste ontmoetingen plaatsvonden middels videoconferentie, doch vond de eerste persoonlijke ontmoeting plaats in juli 2015. Dit blijkt onder meer uit de rekeninguittreksels van de heer B. (...), (stuk 2) Hij kocht op 01/07/2015 zijn vliegtuigticket naar Oeganda aan middels montystravel, voorts blijkt hieruit dat hij in augustus regelmatig geld afhaalde vanuit Kampala. Dat verwerende partij deze informatie tevens uit het paspoort van de heer B. (...) had kunnen afleiden, middels de stempels dewelke op het visum werde gezet. Bovendien werd het visum uitgereikt op 14 juli 2015. (stuk 3)

Sedertdien zijn verzoekster en haar echtgenoot voor het grootste deel van de tijd effectief samenwonend te Oeganda, doch hier wordt op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

De bestreden beslissing steunt derhalve op een volledig foutieve feitenweergave.

Dit laatst blijkt andermaal uit het gegeven dat zij stellen dat er een snelle gang van zaken was huwelijk werd afgesloten twee maanden na de eerste fysieke ontmoeting". Verzoekster en haar echtgenoot kenden elkaar echter reeds sedert mei 2015, ontmoetten elkaar voor de eerste keer in juli 2015 en huwden in november 2015.

Dat verwerende partij vervolgens, middels eenvoudige controle in de registers van de burgerlijke stand had kunnen te weten komen dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot reeds werd erkend door de bevoegde Belgische overheden. (stuk 4) Dat verwerende partij de beoordeling van de bevoegde burgerlijke instanties derhalve zonder schroom naast zich neer meent te kunnen leggen.

Dat verwerende partij daarnaast tevens na laat deftig onderzoek te voeren. Verwerende partij was immers op de hoogte van het verblijf van de echtgenoot van verzoekster te Oeganda, dit blijkt tevens uit de volgende bewering: "de man kon niet verhoord worden door de lokale politie. Hij bleek op 15/05/2017 het vliegtuig te hebben genomen naar Oeganda. Het is niet bekend wanneer hij zou terugkeren. Op eenvoudig verzoek hadden zij hem kunnen uitnodigen met zijn echtgenote om een interview af te leggen op de ambassade. Zij hebben echter onzorgvuldig gehandeld.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft - net als artikel 62 Vw. - nochtans voor dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd : de opgelegde motivering moet in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en deze motivering moet afdoende zijn (zie A. MAST, J. DUJARDIN,

M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 2012, p. 793-796; L. DENYS, *Overzicht van het vreemdelingenrecht*, 2015, p. 699-700).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Het onderzoek dat gevoerd is naar de relatie van verzoekster en haar echtgenoot kan echter niet voldoen aan de bovenstaande principes. Het onderzoek dat gevoerd is, is immers uiterst gebrekkig en onvolledig. Dat zij in beroep kan gaan tegen de weigering erkenning huwelijk verandert niets aan het onevenredig karakter van de bestreden beslissing gelet op het feit dat het verblijfsrecht haar ondertussen geweigerd blijft. Zowel haar recht op een effectief rechtsmiddel, haar recht op een degelijk gemotiveerde beslissing in rechte en feite die vermeldt waar ze in beroep kan gaan tegen de beslissing en binnen welke termijnen, werd geschonden, en de beslissing zelf is volstrekt onevenredig.

Verwerende partij diende uit te gaan van het voordeel van de twijfel in hoofde van verzoekster. Dit kan zich vertalen in een deugdelijk onderzoek naar de relatie van verzoekster met haar echtgenoot, dan wel in een afgifte van een visum.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing en het onderzoek dat hiertoe leidde kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit;
- artikel 8 EVRM;
- de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de materiële motiveringsplicht.
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat de aanvraag niet kan worden geweigerd om de enkele reden dat er geen geloof kan worden gehecht aan een authentieke akte.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft besloten tot weigering van een visum lang verblijf.

Gelet op het feit dat door de procureur des Konings werd geadviseerd om geen rechtsgevolgen aan het in Oeganda afgesloten huwelijk te verschaffen, nu dit kennelijk uitsluitend is afgesloten met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij te verwerven, is het allerminst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging (type D).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt uitdrukkelijk gewezen naar artikel 21 WIPR, op grond waarvan een bepaling van buitenlands recht kan worden geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Terwijl het in de bestreden beslissing aangehaalde artikel 146bis BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Dergelijk huwelijk is onverenigbaar met de beginselen van openbare orde.

Geenszins kan verzoekende partij worden gevolgd waar zij van oordeel is dat de aanvraag niet kon worden geweigerd om reden dat de huwelijksakte door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet wordt erkend.

Het gegeven dat het huwelijk wel zou zijn erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand doet hieraan geen afbreuk. De de plano erkenning heeft als nadeel dat de erkenning een precair karakter heeft en de ene overheid kan weigeren nadat een andere overheid bijvoorbeeld reeds heeft erkend. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht terecht overgaan tot een eigen onderzoek en was hierbij niet gebonden door een reeds eerder genomen beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

“Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling — en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet — de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht* becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Waar de verzoekster opwerpt dat haar huwelijk op 12 augustus 2014 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Laarne werd overgeschreven, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van dit gegeven niet onwetende kon zijn nu hierop reeds uitdrukkelijk werd gewezen in de procedure tot nietigverklaring van de eerdere weigeringsbeslissing van 23 maart 2015 (zie *supra*, onder punt 1.1.) en dat aldus de geldigheid van haar huwelijk door de Belgische overheid na onderzoek reeds werd vastgesteld, wordt erop gewezen dat artikel 27 van het WIPR een bevoegdheid tot “de plano” erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, zodat het gegeven dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verhindert om binnen zijn bevoegdheid de erkenning van de buitenlandse akte te weigeren. De verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “het feit van de erkenning van het huwelijk in de Belgische rechtsorde (...) schromelijk (wordt) miskend.” (RvV nr. 188 772 van 22 juni 2017)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op basis van alle voorhanden zijnde elementen (incl. het negatief advies van de procureur des Konings) besloten dat het in casu een resultaat zou betreffen die niet verenigbaar is met de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat middels de beschouwingen in haar eerste middel verzoekende partij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar dossier door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, en zich in wezen richt tegen de beslissing om het huwelijk niet te erkennen in de Belgische rechtsorde.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Verweerder vestigt de aandacht op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat haar vestigingsaanvraag werd afgewezen op grond van een vermeend schijnhuwelijk, wat onterecht zou zijn. Verzoekende partij poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing (en van het advies waarop de bestreden beslissing steunt) te weerleggen.

Het middel van verzoekende partij is er aldus volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was de vestiging te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoekster het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtlieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig

dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven wijst verweerder erop dat de weigering van het visum lang verblijf steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Deze vaststelling werd op zeer omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het advies van het Openbaar Ministerie. Voormeld advies bevindt zich in het administratief dossier, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris redelijkerwijs kon besluiten dat verzoekende partij niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er zou te kort geschoten zijn omdat de echtgenoot van verzoekende partij en verzoekende partij zelf niet werden uitgenodigd voor het afleggen van verklaringen of het voorleggen van stukken, dient te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier (meer bepaald het proces verbaal HA.(...)) blijkt dat de echtgenoot niet kon worden verhoord gezien hij op 15.05.2017 het vliegtuig bleek te hebben genomen naar Oeganda.

Verzoekende partij had zelf ook de mogelijkheid naar aanleiding van de door haar ingediende aanvraag met het oog op gezinshereniging om alle nuttige documenten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te bezorgen. Terwijl zij op blijkens het administratief dossier op 03.04.2017 werd gehoord op de Belgische ambassade.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Er zijn afdoende elementen op grond waarvan door de procureur des Konings werd besloten tot het bestaan van een schijnrelatie:

- Snelle gang van zaken: huwelijk werd afgesloten twee maanden na eerste fysieke ontmoeting,
- Tussenkoms van derden,
- Gebrekkige kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw kan de juiste geboortedatum en naam van mijnheer niet geven,
- Leeftijdsverschil van 46 jaar.

Verzoekende partij bespreekt deze elementen afzonderlijk doch het is duidelijk dat uit het geheel van de feitelijke omstandigheden blijkt in casu duidelijk dat de intentie van minstens één van de kandidaat-gehuwden kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap doch enkel en alleen gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Het gegeven dat de echtgenoot van verzoekende partij in juli 2015 een vliegtuigticket naar Oeganda heeft geboekt, maakt niet dat hij er dan is geweest. Terwijl ook niet wordt aangetoond dat de gelden in augustus 2015 door verzoekende partij zelf zijn afgehaald in Oeganda, of minstens dat hij verzoekende partij er zou hebben ontmoet. De verzoekende partij gaf zelf duidelijk aan in haar verhoor dat zij haar echtgenoot pas in september 2015 fysiek heeft ontmoet.

Er is geen enkel bewijs van het gegeven dat zij thans effectief zouden samenwonen in Oeganda. Terwijl het samenwonen overigens ook geheel in scène kan zijn gezet.

Er is zeker ook sprake van een snelle gang van zaken: het huwelijk werd afgesloten twee maanden na de eerste fysieke ontmoeting.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat dit een zeer snelle gang van zaken betreft, dewelke wijst op het afsluiten van een schijnhuwelijk, zonder daadwerkelijk de intentie te hebben een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch die enkel gericht is op een verblijfsrechtelijk voordeel. Verzoekende partij geeft geen plausibele uitleg omtrent de zeer snelle gang van zaken die hun 'relatie' kenmerkt.

Terwijl verzoekende partij thans onbesproken laat dat zij zelfs de juiste geboortedatum en naam van mijnheer niet kan geven. Deze foute antwoorden duiden slechts op één ding, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging én de procureur des Konings terecht hebben vastgesteld, m.n. een gebrek aan kennis over elkaar.

En er is sprake van bemiddeling, waarbij de tussenpersoon ook het verblijfsrechtelijk voordeel voor ogen zal hebben gehad.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster "zich (...) niet (kan) beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980" omdat "er in casu voldoen de elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote". Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.2. De Raad benadrukt dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad spreekt zich bijgevolg niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) openstaat bij de familierechtbank.

Artikel 27 van het WIPR, dat de erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten in België regelt, luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

In casu is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevoegd tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te beoordelen en aldus kan nagaan of de motivering van deze beslissing afdoende is om verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet, artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de

wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Verzoekster werpt op dat uit artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit volgt dat een aanvraag tot een visum gezinshereniging niet mag worden geweigerd om de enkele reden dat er geen geloof wordt gehecht aan een officieel document uit het land van herkomst. Verzoekster laat gelden dat zij de echtgenote is van een Belg en zij haar band aantoonst door middel van een officiële huwelijksakte. Verzoekster stipt aan dat haar aanvraag niet kan worden geweigerd om de enkele reden dat men geen geloof hecht aan een authentieke akte.

Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat haar aanvraag gezinshereniging louter werd geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan de door haar voorgelegde huwelijksakte. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat verzoekster in Oeganda in het huwelijk is getreden met de heer B. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluit evenwel het huwelijk van verzoekster niet te erkennen omdat dit zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde zodat zij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de echtheid van de betrokken akte had moeten aanvaarden en dit eens te meer nu de gemeentediensten van Diepenbeek het betrokken huwelijk reeds erkennen en het overschreven in de registers van de burgerlijke stand (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Verderop in de uiteenzetting van het eerste middel laat verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris mits een eenvoudige controle in de registers van de burgerlijke stand te weten had kunnen komen dat haar huwelijk reeds werd erkend door de bevoegde Belgische overheid en de gemachtigde deze beoordeling van de bevoegde burgerlijke instanties zonder schroom naast zich neer meent te kunnen leggen.

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Waar verzoekster voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebonden zou zijn door het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand, wordt erop gewezen dat artikel 27 van het WIPR een bevoegdheid tot "*de plano*" erkenning toevertrouwt aan "*alle overheden*", zodat het gegeven dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verhindert om binnen zijn bevoegdheid de erkenning van de buitenlandse akte te weigeren. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de "*beoordeling van de bevoegde burgerlijke instanties zonder schroom naast zich neer meent te kunnen leggen*."

Verzoekster wijst op het fundamentele recht vervat in artikel 8 van het EVRM en stipt aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn beslissing had moeten nemen met in acht name van het evenredigheidsbeginsel en hij een individuele evaluatie van de situatie diende te maken. Verzoekster laat gelden dat men niet zich niet louter mag baseren op algemene preventie. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tekort is geschoten in zijn onderzoek naar de beoordeling van het voorliggend dossier. Verzoekster laat gelden dat de gemachtigde zich louter baseert op een advies van de procureur des Konings, die haar echtgenoot en haarzelf niet heeft uitgenodigd tot het afleggen van verklaringen of het voorleggen van bijkomende stukken. Er wordt echter op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord over haar huwelijk op de Belgische ambassade op 3 april 2017 en dat de procureur des Konings zijn advies (onder meer) steunt op dit interview. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat geprobeerd werd om haar echtgenoot in België te horen maar dat hij niet aanwezig was, hij was in Oeganda, zoals ook vermeld wordt in de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing steunt op een volledig foutieve feitenweergave. Zij werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had moeten weten dat zij meerdere fysieke ontmoetingen hadden, dat de eerste ontmoetingen via videoconferentie verliepen, maar de eerste persoonlijke ontmoeting plaatsvond in juli 2015. Verzoekster voert aan dat dit onder meer blijkt uit de rekeninguittreksels van haar echtgenoot (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2). Haar echtgenoot kocht zijn vliegtuigticket naar Oeganda aan op 1 juli 2015 en haalde in augustus regelmatig geld af in Kampala. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze informatie tevens uit het paspoort had kunnen afleiden omdat hieruit blijkt dat het visum werd uitgereikt op 14 juli 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- *De man kon niet verhoord worden door de lokale politie. Hij bleek op 15/05/2017 het vliegtuig te hebben genomen naar Oeganda. Het is niet bekend wanneer hij zou terugkeren.*
- *Snelle gang van zaken; huwelijk werd afgesloten twee maanden na de eerste fysieke ontmoeting.*
- *Tussenkoms van derden*
- *Gebrekkige kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw kan de juiste geboortedatum en naam van mijnheer niet geven.*

Leeftijdsverschil van 46 jaar.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op de Belgische ambassade op 3 april 2017 werd gevraagd: “4. *When did you meet your fiancée?*”. Verzoekster antwoordde hierop “*In september 2015, we met physically.*” Tevens werd tijdens hetzelfde interview aan verzoekster gevraagd: “21. *What is the date of your planned marriage?*” Verzoekster antwoordde hierop “*We got married on 10 November 2015.*” Dit laatste vindt steun in het door verzoekster voorgelegde “*certificate of marriage*”.

Waar verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had moeten weten dat de eerste ontmoeting met haar echtgenoot dateert van juli 2015 wordt erop gewezen dat zij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze het advies van de procureur des Konings herneemt gelet op de door haar afgelegde verklaringen tijdens haar interview op de Belgische ambassade op 3 april 2017. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten dat hij had moeten weten dat de eerste ontmoeting tussen verzoekster en haar echtgenoot dateert van juli 2015, terwijl verzoekster zelf heeft verklaard haar echtgenoot in september 2015 fysiek te hebben ontmoet.

Verzoekster stipt nog aan dat haar echtgenoot en zijzelf voor het grootste deel van de tijd effectief samenwonen te Oeganda en hier op geen enkele wijze rekening mee wordt gehouden. Verzoekster voert aan dat het onderzoek dat werd gevoerd naar haar huwelijk uiterst gebrekkig en onvolledig is. Verzoekster stipt aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte is dat haar echtgenoot in Oeganda verblijft, nu in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat: “*(d)e man (...) niet verhoord (kan) worden door de lokale politie. Hij bleek op 15/05/2017 het vliegtuig te hebben genomen naar Oeganda. Het is niet bekend wanneer hij zou terugkeren.*” Verzoekster laat gelden dat de verwerende partij hem op eenvoudig verzoek had kunnen uitnodigen om een interview af te leggen op de ambassade.

Artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bepaalt dat “*(i)n geval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)*”. Hieruit blijkt dat het de rechtbank van eerste aanleg is die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Te dezen is de kritiek van verzoekster duidelijk gericht tegen de motivering van de bestreden beslissing die gebaseerd is op het feit dat de door haar voorgelegde huwelijksakte niet in aanmerking wordt genomen omdat uit het advies van de procureur des Konings blijkt “*er in casu voldoen de elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote*”. Bijgevolg is dit middelonderdeel gericht tegen de motieven in de bestreden beslissing die

betrekking hebben op het niet erkennen van een buitenlandse huwelijksakte. Het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel heeft dan ook betrekking op een burgerlijk recht. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van verzoekster gericht is tegen het niet erkennen van de door haar voorgelegde buitenlandse huwelijksakte.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), die het recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hoewel de voorgelegde huwelijksakte van verzoekster rechtsgeldig is volgens Oegandees recht en bijgevolg dient te worden aanvaard door de Belgische autoriteiten, vormt dit de enige reden waarom verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster afwijst.

Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening met het gezinsleven van verzoekster en de referentiepersoon zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw.

Verzoeksters echtgenoot is een Belgisch onderdaan dewelke hier uiteraard een sociaal en economisch leven heeft uitgebouwd. Met andere landen hebben verzoekster en haar echtgenoot geen banden. Verzoekster verblijft momenteel in Oeganda, vaak tesamen met haar echtgenoot, maar voor de echtgenoot van verzoekster is dit zonder verblijfsrecht en in afwachting van de toekenning van een visum.

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist dat in geval van afwijzing van een verzoek, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin de lidstaten terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Paragraaf 44 van het Chakroun arrest verduidelijkt dat de richtlijn in het licht van het recht op gezinsleven dient gelezen te worden:

"In dit verband moeten blijken het tweede punt van de considerans van de richtlijn maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming zijn met de in talrijke internationale rechtsinstrumenten neergelegde verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. Deze richtlijn eerbiedigt namelijk de grondrechten en de beginselen die met name zijn erkend in artikel 8 EVRM en in het Handvest. Bijgevolg moeten de bepalingen van de richtlijn en met name, artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan, worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Voorts erkent de Europese Unie volgens artikel 6, lid 1, eerste alinea, VEU, de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, zoals op 12 december 2007 aangepast te Straatsburg (PB C 303, blz. 1), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft."

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is qua weigering verblijfsaanvraag en verwijderingsbeslissing niet omgezet naar Belgisch recht en dus direct inroepbaar.

In voorliggend dossier zijn er onmiskenbaar banden met het grondgebied die vallen onder het door artikel 8 EVRM beschermde privéleven en familieleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Tussen echtgenoten is er altijd een gezinsband. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven.

Gezien het om een eerste toelating tot verblijf gaat dient er onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance '-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoekster stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsrange van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoekster sindsdien, de gezinssituatie van verzoekster, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden

uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Verwerende partij is volledig voorbij gegaan aan het privé- en familieleven op het grondgebied. Verder heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden gezien zij geen degelijk onderzoek gevoerd heeft naar de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot.

In casu gaat het om een verzoek tot gezinshereniging van een vrouw met haar echtgenoot. Zij onderhielden steeds telefonisch contact, en zover mogelijk voor de echtgenoot van verzoekster leefden zij sedert hun eerste ontmoeting samen. Met de visumaanvraag wensen zij hun gezinsleven eindelijk zonder enige onderbreking verder te zetten.

Er is dus duidelijk en ontegensprekelijk sprake van een gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Gezien verwerende partij geen enkel motief heeft opgenomen aangaande verzoeksters gezins- en privé-leven en dat van de referentiepersoon schendt verwerende partij artikel 74/13 Vw. en de motiveringsplicht, die haar — zoals hierboven aangetoond — oplegt elke beslissing op afdoende, juridisch en feitelijk correcte manier te motiveren.

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 74/13 Vw. verplichten verwerende partij nochtans niet enkel om rekening te houden met het gezins- en privéleven, de banden met België en het geboorteland, de tijd dat ze hier al zijn, etc. maar ook om daar expliciet over te motiveren.

Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij. Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omwille van de enige vaststelling dat aan geboorteaktes uit Ghana op algemene wijze geen geloof wordt gehecht.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster louter om deze reden afwijst, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsprincipe.

Om al deze redenen kan verzoekster niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst zij de nietigverklaring ervan te bekomen."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;
- artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- de materiële motiveringsplicht,
- de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Er wordt ook nog gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat er geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij is weinig ernstig.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM inroepen.

Terwijl om die reden ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. De in casu bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen.

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft de afgifte van het visum immers geweigerd, nu het geveinsde huwelijk van verzoekende partij kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Van een duurzame relatie is bijgevolg geen sprake.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunde zich hierbij op het advies van de procureur des Konings dd. 11.07.2017, dat verschillende elementen aanhaalde die wijzen op een schijnrelatie:

- Snelle gang van zaken: huwelijk werd afgesloten twee maanden na eerste fysieke ontmoeting,*
- Tussenkoms van derden,*
- Gebrekkige kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw kan de juiste geboortedatum en naam van mijnheer niet geven,*
- Leeftijdsverschil van 46 jaar.*

Verweerder benadrukt dat een schijnrelatie niet beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat verder nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

De verzoekende partij laat dit volledig onbesproken in haar verzoekschrift. Zij maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Terwijl thans de echtgenoot van verzoekende partij ook reeds in Oeganda zou zijn zodat er op geen enkele manier een positieve verplichting op de Belgische Staat rust. Verzoekende partij toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor haar echtgenoot om verblijfsrecht in Oeganda te verkrijgen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen, en aldus ook geen schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag voor het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging diende te worden afgewezen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat verzoekster een schending aanvoert van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn). Los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is verzoekster de echtgenote van een Belg en heeft zij een aanvraag voor een visum gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot ingediend. Zij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat zij de schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Verzoekster kan bezwaarlijk volhouden dat de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging een verwijderingsmaatregel inhoudt.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Waar verzoekster opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt in eerste instantie verwezen naar hetgeen hoger onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet. Waar verzoekster de schending van voornoemde bepalingen opwerpt *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar hetgeen hierboven onder punt 3.2.3.2. werd uiteengezet.

3.2.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat het huwelijk dat zij met haar echtgenoot in Oeganda heeft gesloten er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten, waarbij wordt gewezen op het advies van de procureur des Konings.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62). Daar na onderzoek werd vastgesteld dat het huwelijk van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wordt het niet erkend en is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dezelfde vereiste van "oprechtheid" kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie, zodat dit niets afdoet aan voorgaande vaststelling.

Verzoekster slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat in België beschermd moet worden. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moest houden. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij op absolute wijze stelt dat er tussen echtgenoten altijd een gezinsband is. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 127 171 van 17 juli 2014 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de zaak waarnaar verzoekster verwijst het gezinsleven niet wordt betwist, *quod non in casu*. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.5. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET